

hane veel. Ehk annad müsle roankri, ütles
Elo jälle, et surnud lapsega koi saan? ja
lähil õd siit jalla wõõrsfile, ma läkkitan
hoost homme warra taggasi. Agga Laur
kostis: ma ollen isse surnud, saaksin agga
küle ja minale — ja sedda aiamä.

Elo tõusis siis üles, ja hakkas Reino vasto
koio pole kõndima. Tullid ka pea kofko, ja
roob ksil arvata, mis Reino süddaa ütles,
se ða surnud last näggemast. Hesde Loja, kes
Ea wannematte armastust laste vasto ni
kengeste olled seadnud! tööste, selle kadduwa
elust ülle on se parris koh, kus keik nuttud,
mis siin kustutamatta jávad, iggaweeseks
rõmuts tõusvad.

Igga teggia inimenne unnustas jo pâ-
wa koorma, maggasat jutto, leiba mottes,
aiades; ja murre-kautav unni hakkas ig-
gauhte kutsma, kui Rein ja Elo selle kirvoi
jure tullid, kus se wanna halli peaga mees
veel istus. Üks fallis õhto willutas mis pâ-
wa pallav rõssitand, ja iggamees rüvas sed-
da — Elo ja Reino nähhes keik ma-ilm olli

rõmuta. Selle walloga langes Elo selle wan-
na kesse körwa, temmale keik rákides —
Rein seisbis nende ees, surnud laps sulles.

Kas ollete taewast ja maad tähhele pannud?
küssis se wanna mees, kui nad omma jutto
ollid löppetand. Et kui wâgga! kostis Elo.
Siis teate, et keik targaste on sedatud? küssis
ta jälle, woi, ehk arvate, et pâike ja ku ja
tähhed isseenesest ommad teed kâivad? Ni
pissut, kui weski rattas isseenesest kâib,
kostis Rein. Siis ussute ka, küssis ta was-
to, et keigealivema rohhokesse juur, ja keige-
brnama sâsekesse ello mitte isseenesest ei olle?
Ja Rein vastas: suur on meie Jummal!
Temma heldus täidab keik! ja temma tarlust
kulutab keik! Agga mis suggune loom sudab
sedda tähhele panna? küssis ta nûud. Egga
trine, kui inimenne? kostis Elo. Siis tou-
sis se Wannake istumast vüsti ja ütles: kui
nûlid Jummal sedda rohte wâlia peâl, mis
tâma en, ja homme ahjo wissataks, ja sed-
da keigerâhkemat ellajat nenda ehlitab, kui
pasio ennam mitte teid, teie nôdra-ustlifud!